

Pri svitu velikega svečnika je sedel Nuredin Hasan Gadšer in je prešteval drobiž, ki ga je iztisnil iz svojih ubogih in siromašnih podnajemnikov.

Tedaj je nekdo potrkal na vrata. Mimraje in nejevoljno jih je Nuredin odprl. Berač se je predrznil motiti ga in še celo sedaj, v tej pozni uri. »Oprostite, mogočni gospod! V Bagdadu sem čul o vas in o vašem zlatem, dobrem srcu; reven romar sem iz Samarkanda — brez prenočišča — in vas prosim za par piastrov, da si lahko kupim prenočišče!« »Šejtan te vzemi!« je nahrulil bogatin berača, »jaz imam sam premalo!« »Tako, tako, in ta denar, ki ga imate tu in ta krasna palača, to razkošje, ali to ni nič?« je vprašal skromno romar. »Predrzneš, kaj si upaš? Poberi se iz hiše!« je zakričal bogati debeluh ves rdeč od jeze in že se je vrgel na njega in ga pričel daviti. Oba moža sta se pričela boriti; medtem je razbil berač, kakor slučajno, šipo okna in zavpil: »Na pomoč! Na pomoč! Straže, kje ste?« Kmalu nato se je začulo rožljanje orožja in prikazala sta se Jusuf ben Gildih in Ali Mekbek, ki sta ločila boreča se moža.

»Primite ga!« je zaukazal brez sape berač in pokazal na bogatina. Vedi, jaz sem bagdadski kalif Harun al Rašid, vladar vseh pravovernih!« »O, gospod, odpusti mi,« je prestrašeno jecel bogatin in se vrgel na tla. »Ti si se spozabil nad tvojim gospodarjem in zapovednikom, to te bo drago stalo! V ječo s teboj! Ves tvoj denar pa bodo dobili reveži tega mesta, katerim si ga ti tako požrešno iztisnil. Proč!«

»O, kaj bo, kaj bo!« je tarnal bogatin, zakaj izguba denarja in prostosti ga je trdo zadela. Toda nobeno jadikovanje, nobena prošnja mu ni pomagala, stráže so ga neusmiljeno odpeljale.

Danilo se je že, ko so se naši trije možje napotili domov. Bili so še na hribu, kjer je stala Hasan Gadšerjeva palača. Ob njihovem vznožju je ležalo mesto. Sonce je vstajalo iz temne noči zmagonosno in razsvetljevalo nebo in grbaste okrogle kupole mošej in ravne strehe Bagdada s svojim zlatordečim sijem, da so se zdele kot rožnati oblaki na obzorju. »Kako krasno je vendar vaše mesto, vzvišeni vladar!« je rekel eden izmed spremljevalcev al Rašida.

»Postalo bo še lepše, ko bo izginila iz njega beda,« je modro odgovoril stari kalif.

JUTRO

*Lahno, nežno po planini
rožna zarja se spreha,
travico in drobne cvetke
s hladno rósico napaja.*

*V goste vile lahkonože
kot meglice so prispele,
rožno zarjo in planino
tiho, lahno so objele.*

*Na planini spet v tišini
se od vil poslavlja zarja
pa odhaja v biser-dvore
in v kraljestvo sonca-carja.*

*S soncem mlado jutro vstane,
razgleduje se po svetu,
po planini in dolini
ga pozdravlja cvet pri cvetu.*

Ivan Albreht